

Тарас Баньшиков

Белешке проповедника

Бог, Библија, наука
и хришћански живот

Тарас Баньщиков

Белешке проповедника

«Автор»

2026

Баньщиков Т.

Белешке проповедника / Т. Баньщиков — «Автор», 2026

Теолози минулих векова нису умели да објасне многа чуда описана у Библији, већ су их приписивали сувереној Божјој вољи. Услед тога, многи људи — како унутар тако и изван цркве — почели су да доживљавају Библију (Стари и Нови завет) као збирку легенди, бајки или древног народног предања.

Међутим, захваљујући научним и технолошким достигнућима протеклог века, древни текстови Библије откривају тајне које су забележили очевици догађаја описаних у овим прастарим списима. У својој књизи разматрам те древне записе кроз призму савремене науке. Истражујем причу о догађају када је, према предању, сунце стало у време Исуса Навина; износим сопствено виђење пада зидина Јерихона; објашњавам зашто су се — према библијском извештају о стварању — биљке појавиле трећег дана, док су сунце и месец настали четвртог дана; и још много тога. Уживајте у читању!

Содержание

Предговор	7
Поглавље 1	10
Поглавље 2	16
Поглавље 3	18
Поглавље 4	22
Поглавље 5	25
Поглавље 6	28
Поглавље 7	31
Конец ознакомительного фрагмента.	32

Тарас Баньщиков

Белешке проповедника

Ова књига намењена је свима који желе да сазнају више о Богу, Библији и хришћанском животу. У овој књизи разматрају се поједине научне теме и њихов однос према библијским текстовима. Задатак аутора био је да читаоцу покаже да Библија и научне дисциплине нису у противречности, већ да потврди њихову међусобну усклађеност и сагласност. У књизи се не говори о религиозности, црквеним учењима и деноминацијским разликама. Такође, они који проучавају Библију ради службе проповедања пронаћи ће много корисних сазнања о распрострањеним грешкама у тумачењу Светог писма. Библију не треба тумачити, она саму себе веома добро објашњава. Библију је потребно проучавати и удубљивати се у њу. Сви цитати преузети су из „Serbian синодалног превода Библије“.

Библија није бајка, нити збирка легенди и фантастичних прича. Библија је историјска књига коју су написали сведоци догађаја описаних у њој. Њену веродостојност потврђују открића у археологији и астрономији, а она такође описује историјске догађаје у којима је Бог интервенисао у животима појединаца, народа и цивилизација.

Ова књига биће леп поклон како хришћанима, тако и људима који траже Бога, Спаситеља својих душа, и вечни живот с Њим.

Желимо вам пријатно читање!

Када читамо Библију, постоји неколико правила којих се треба придржавати.

Прво — Библија је написана на основу сведочанстава очевидаца догађаја који су у њој описани.

Друго — да бисмо проучили неку тему или догађај описан у Библији, потребно је пронаћи најмање два или више места у Светом писму која говоре о теми коју проучавамо, како бисмо у потпуности разумели оно што је написано. На основу само једног места у Библији не можемо расуђивати нити доносити било какве закључке о прочитаном. Библија сама себе објашњава.

Четврто — у Библији се говори о три основне теме: о Богу, о човеку и о односима између Бога и човека.

Предговор

Захваљујући открићима у физици, хемији, астрономији, науци о материјалима и медици, побољшава се квалитет нашег живота. Јер наука и људи који се њоме баве, својим радозналим умом, упознају свет који је Бог створио за шест дана, и то је прекрасно. Али завист, гордост и надменост чине сва достигнућа бескорисним и узалудним.

Вера у Бога има за циљ да преобрази грешну људску природу и учини човека исправним, односно праведним. Вера у Бога Библије није намењена томе да успорава развој науке, већ да човека доведе у стање незлобивости, одговорности, уздржаности, брижности, милосрђа и тако даље...

Вера у Бога Библије није у супротности са научним истраживањима. Напротив, савремена научна открића потврђују оно што је записано у најстаријим библијским текстовима. Библија је најстарији историјски документ који говори не само о прошлости човечанства већ и о његовој будућности. Библија се односи на социологију и друштвено право, регулишући односе између Бога и човека, међу људима, као и однос људи према држави.

„Религија мора бити логична, а наука мора бити етична.“

Замисли следећу слику: желиш да својим потомцима у будућности пренесеш веома важну поруку која би била разумљива и после сто година и после десет хиљада година. Којим стилем или каквим сликама би описао своју поруку? Које се слике твога света неће променити ни после хиљада година?

Светлост и тама, дан и ноћ.

Слика звезданог неба, осим седам звезда или планета најближих Земљи. Све остале звезде су релативно непроменљиве на звезданом небу.

Људске потребе за одржавање живота: потреба за храном, потреба за стаништем, потреба за одећом.

И управо је Библија написана таквим стилем. Током четири хиљаде година, од приближно седамдесет језика, до наших дана сачувала су се само два језика без промена. То су хебрејски (јеврејски) и мандарински (традиционални кинески). Сви остали језици су се, на овај или онај начин, мењали током времена. И ето, у таквим променљивим условима желиш да својим потомцима пренесеш како је све почело.

На самом почетку свог хришћанског пута сусрео сам се са противречностима у тумачењима Библије. Почео сам да читам књиге које су написали хришћански аутори. И увидео сам да, колико има аутора књига, толико има и мишљења о библијским текстовима, а њихови закључци су једноставно противречили једни другима.

Нехотице сам себи поставио питање: а где је мишљење Аутора Библије? Зар је Онај Који је саставио библијске текстове (39 књига Старог завета и 27 књига Новог завета) заиста писао толико двосмислено?

Када узмемо Библију у руке, нико нас не приморава да постанемо критичари онога што је написано. Аутор ових текстова има безграничну старост и искуство у свакој области свих наука које су постојале у прошлости, постоје у садашњости и постојаће у будућности.

Критичар оцењује неко дело у складу са својим знањем и представама у одређеној области науке или културе. Али како ти, као критичар, можеш да оцениш Аутора Библије, Који је створио оно што ти проучаваш?

Мислим на Васељену, са свим њеним силама међусобног деловања материје и физичким законима, укључујући и тебе, „критичара“.

За почетак, ти као читалац библијских текстова треба да одредиш свој однос према Аутору Библије. Ко је Он за тебе? Аутор Кога одмераваш на ваги сопственог схватања и разу-

мевања или Учитељ Који зна и разуме много више него било ко од оних који су икада живели или данас живе на планети Земљи?

Дакле, ако си критичар, онда је Библија за тебе само књижевно-историјска књига, скуп текстова древних писаца. Ако је Аутор за тебе Учитељ, онда је Библија за тебе Уџбеник (не мешати са Талмудом).

Твој однос према Аутору Библије убудуће ће променити читав твој живот и начин на који доживљаваш свет у којем постојиш, ма какав он био. Али нико никада није остао равнодушан према библијским текстовима.

Навешћу само три текста из Библије (а има их много више) у којима Бог говори о Својој књизи.

„... и предан преко анђела руком посредника. Али посредник није посредник једнога, а Бог је један.“ (Галатима 3:19–20)

„Бог, који је некада много пута и на разне начине говорио оцима преко пророка.“ (Јеврејима 1:1)

„И ово пре свега знајте: да се ниједно пророштво Писма не може тумачити само од себе. Јер никада пророштво није дошло по вољи човечијој, него су свети Божји људи говорили покренути Духом Светим.“ (2. Петрова 1:20–21)

На основу ових текстова видим да је Бог један, а нас, људи, има много; да су пророци писали своје књиге по Божјем диктату и да су те књиге касније ушле у збирку канонских текстова.

Библија се још назива Свето писмо или Реч Божја, што она и јесте. Сматра се да је Библију писало приближно четрдесет пророка који су живели у различитим временима.

Свето писмо писано је током 2100 година, или чак и дуже, приближно од 1800. године пре наше ере до 350. године наше ере. Стари и Нови завет.

Библија није мудрост стараца, нити су то филозофска размишљања, већ Реч Божја. У том светлу, Библија није само збирка пророчких књига, већ јединствена књига коју је написао један Аутор.

Однос према библијским текстовима

Како се Исус односио према Светом писму? Јер Исус је за нас, хришћане, узор и мерило ходања за Богом и пред Богом.

Ево неколико Исусових изјава из текстова Новог завета.

„Ако оне назва боговима којима реч Божја би, и Писмо се не може укинути.“ (Јован 10:35)

За Исуса су библијски текстови били и остали неоспорни (аксиом) — „Писмо се не може укинути“.

„А Исус одговарајући рече им: Варате се, не знајући Писма ни силе Божје.“ (Матеј 22:29)

Исус је такође учио да су библијски текстови и њихов Аутор нераскидиво повезани.

„И почевши од Мојсија и од свију пророка казиваше им шта је за Њега у свему Писму.“ (Лука 24:27)

Учио је Своје ученике да је Он, Исус, испуњење свих пророчанстава записаних у библијским текстовима.

Библија, свети текстови, Писмо (све је то једна те иста књига), говоре о три основне истине:

О Богу.

О човеку.

О односима између Бога и човека.

Све што је написано у Библији односи се или на Бога, или на људску природу, или открива односе између Створитеља и Његовог створења.

Исус се према Светом писму односио као према непогрешивој и непроменљивој Речи Божјој. Свето писмо кроз историју приказује Божје деловање на Земљи међу људима. Цело-

купно Писмо говори о једној Личности — Исусу Месији, потомку цара Давида и Аврама, патријарха целокупног израиљског народа, за који су и били написани Закон, Писма и Пророци.

У Мојсијевом закону постоји следећа заповест:

„Није довољан један сведок против некога ни за какву кривицу, ни за какав преступ, ни за какав грех којим би згрешио; на речима два или три сведока нека се заснива свака ствар.“ (5. Мојсијева 19:15)

Такође:

„... на устима два или три сведока нека остане свака реч.“ (2. Коринћанима 13:1)

Узмимо ово као основу за разумевање и проучавање библијских текстова. Дакле, о чему говоримо? Да бисмо разматрали било коју тему из Библије, неопходно је да се ослонимо на најмање два или три одломка из Библије који се односе на тему коју проучавамо. На основу само једног библијског одломка не можемо доносити никакве закључке.

„Религија мора бити логична, а наука мора бити етична.“

У овој књизи сви текстови настали су на основу мојих проповеди о Богу и мог личног проучавања библијских текстова. Ако се нешто подудара са делима других аутора, то значи да читамо и проучавамо исти извор нашег знања — Библију, Свето писмо.

Такође сам сматрао потребним да поделим откривење Крејга Ф. Питса, изражено у песми „Мастило вечности“.

Предлажем вам своја духовна блага, која сам и сам примио од свог Створитеља и Чуvara.

Поглавље 1

Почетак стварања и астрономија

Опис у првом поглављу књиге „Постање“ не полази од општег погледа на читав прото-планетарни систем, већ од места на којем је стварана Земља.

Књига Постања, прво поглавље.

„1 У почетку створи Бог небо и земљу. 2 А земља беше без обличја и пуста, и беше тама над безданом; и Дух Божји дизаше се над водом. 3 И рече Бог: Нека буде светлост. И би светлост. 4 И виде Бог светлост да је добра; и растави Бог светлост од таме. 5 И светлост назва Бог дан, а таму назва ноћ. И би вече и би јутро, дан први.“

Оно што је написано у овим библијским стиховима изгледа као да се аутор налазио управо на месту где је требало да настане Земља. И даљи опис стварања Сунчевог система дат је управо из те перспективе. Не са стране, одакле би се могао видети читав Сунчев систем са нашим звездом, већ из тачке у којој је настајала наша планета.

Закључак: Бог је у виђењима (или сновима) показивао Адаму како је стварао Земљу и све што је на њој. Прво поглавље Постања није написао Мојсије, па чак ни Ноје, који се спасао од свеопштег Потопа. Опис стварања Земље написао је први човек на Земљи, Адам.

Зато се поставља следеће питање: зашто су се Сунце и звезде „појавили“ тек четвртог дана, када су биљке створене трећег дана стварања, а без светлости биљни свет не може да расте?

Читав процес стварања нашег Сунчевог система није се одвијао спонтано, већ га је наш Створитељ обликовао за трећу планету од звезде. Од самог почетка Створитељ је „калибрисао“ нашу звезду тако да буде погодна за живот на Земљи.

Не црвени патуљак, чије ерупције уништавају сав живот на планети.

Извод из светске енциклопедије:

„Пошто су црвени патуљци прилично слабог сјаја, орбита погодна за услове сличне земаљским морала би да буде близу звезде. Али планета која се налази превише близу звезде постаје трајно окренута према њој једном својом страном. Ова појава назива се плимно закључавање. Она може изазвати разлику у температурама између две хемисфере (ноћне и дневне), јер је на дневној хемисфери увек топло (може бити и веома вруће), док се на ноћној страни температура може приближити апсолутној нули. Густа атмосфера, међутим, могла би да обезбеди извештај пренос топлоте на осенчену хемисферу, али би то, заузврат, изазвало снажне урагане дуж границе између осветљене и неосветљене стране.“

У Постању, у првом поглављу, четвртом стиху, написано је:

„... и виде Бог светлост да је добра.“ (Постање 1:4)

Смисао ових речи није у томе да је Бог пребивао у тами, па први пут угледао светлост звезде и због тога се осећао добро. Смисао је у томе да је Створитељ, палећи нашу звезду, дао јој онолико материје (од водоника до гвожђа — 26 елемената) колико је било потребно да она буде погодна за живот на Земљи.

Алилуја Њему за то! Он је „калибрисао“ Сунце према Свом пројекту.

Дакле, пређимо на одговор на постављено питање.

Четвртог дана стварања акрециони диск (магла и прашина) око звезде довољно се развио да су Сунце, Месец и друге звезде постали видљиви.

А светлост је постојала већ од првог дана стварања, али због густине акреционог диска око звезде, током прва три дана стварања светлост није била директна, већ расејана.

Биљкама је свеједно каква је светлост, директна или расејана.

Приликом формирања нове звезде, облак гаса се, по правилу, такође окреће и на крају поприма облик диска. Млада звезда налази се у средишту, а диск који је окружује служи као основа за формирање планета.

Диск пролази кроз низ корених промена: његов већи део бива „одуван“ у свемир зрачењем младе звезде, али често остаје одређена количина гаса и прашине за формирање планетарног система.

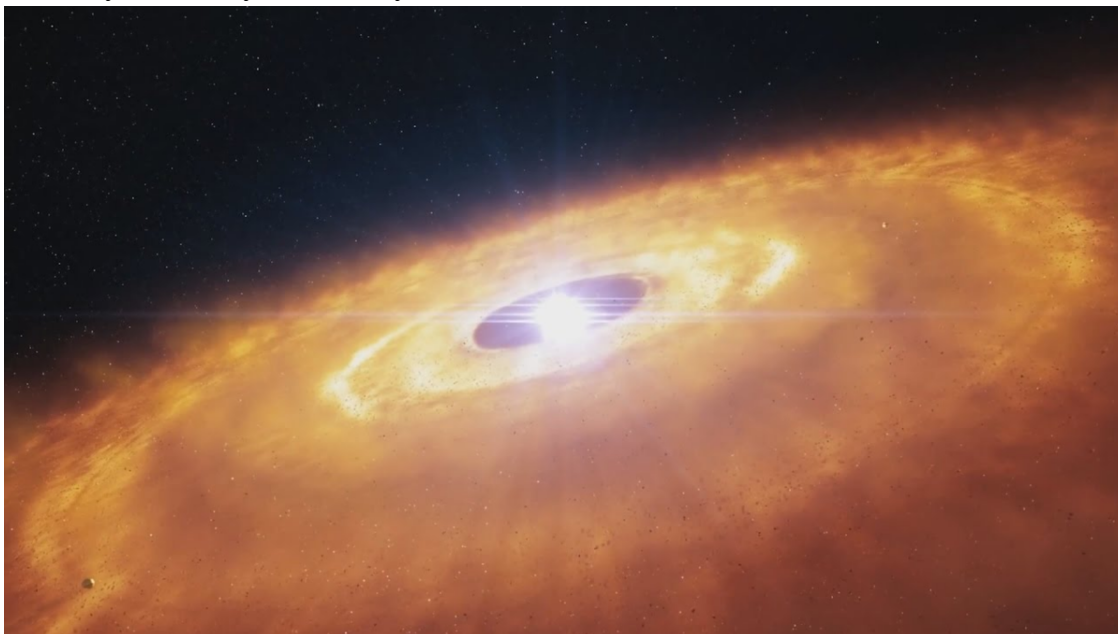
Управо тако је настао наш Сунчев систем. Приликом формирања нашег Сунчевог система било је много водене паре.

„... и Дух Божји дизаше се над водом.“ (Постање 1:2)

Апостол Петар, који није имао телескопе за посматрање звезде, пише у својој посланици (2. Петрова 3:5) да су „небеса била од пре и земља из воде и усред воде постала Божјом речју“.

Светлост наше звезде постојала је од првог дана стварања, и није важно да ли је била директна или расејана — најважније је да је постојала.

Црвени патуљци су вишеструко активнији од Сунца (звездани ветар таквих звезда није много слабији од ветра нашег Сунца). Веома снажне звездане ерупције у систему црвеног патуљка могу бити погубне за могући живот на планети.

Магнетно поље планете могло би делимично да реши овај проблем, представљајући преку зрачењу, али планете које су плимно закључане у већини случајева не могу да имају такво поље, јер одсуство ротације планете подразумева и одсуство ротације њеног језгра.

Такође, звезда не сме бити превелика, како својим сјајем и звезданим ветром не би „одувала и спалила“ атмосферу.

Петар је био обичан рибар из малог села. Али он је разумео настанак планетарних система. Зато што је сваке суботе одлазио у синагогу и слушао читање књиге Постања. Петар је био Христов следбеник, отвореног срца, вођен Духом Светим, што желим и данашњим „научницима“.

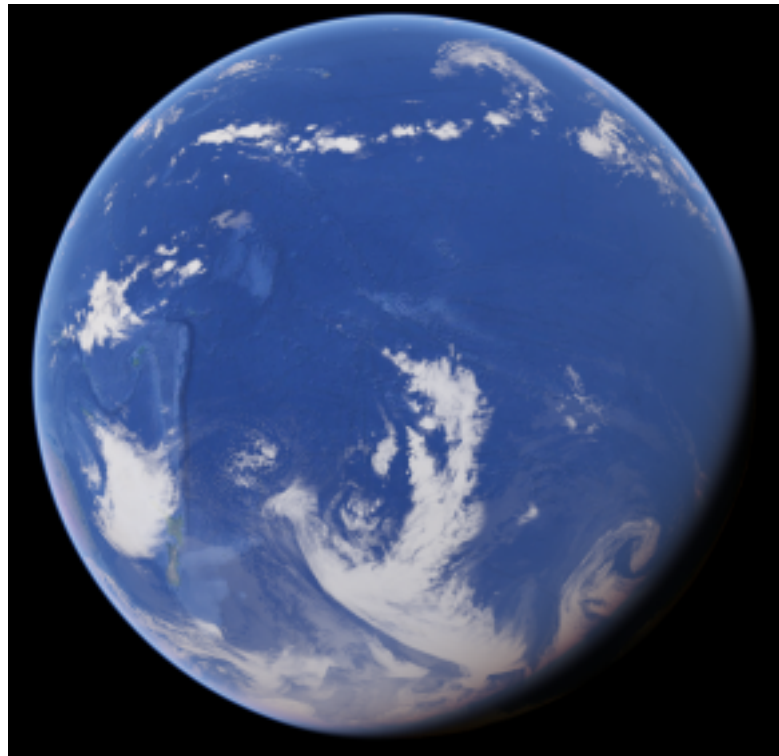
Астрономска посматрања и открића ни на који начин не оповргавају оно што је написано у Библији. Напротив, она потврђују и утврђују истинитост светих текстова.

У децембру 2020. године, 400 астронома и астрофизичара из целог света окупило се у Паризу како би разговарали о сензационалним резултатима истраживања Васељене, спроведених помоћу инфрацрвеног телескопа „ISO“. Њега је 1995. године лансирала Европска свемирска агенција.

Телескоп је показао да приближно половина звезда има планете, а да у свемиру — у сваком његовом делу — постоји велика количина водене паре.

„Васељена се буквално купа у води“, са изненађењем је констатовао један од учесника париске конференције.

Општеприхваћено је мишљење да је Земља на почетку свог настанка личила на зади-мљену куглу са бројним вулканима, док су се свуда разливали токови ужарене, растопљене лаве. Али то није потпуна представа о ономе што се дешавало у тим давним данима.

У нашем Сунчевом систему пронађено је много објеката (астероида, сателита других планета, као и самих планета) који се напола или у потпуности састоје од воде. То говори да је акрециони диск нашег будућег Сунчевог система садржао велику количину водене паре.

И приликом свог настанка Земља је личила на велику „грудну блата“, прекривену водом. Тежи елементи и једињења кретали су се према средишту, образујући језгро планете. Под дејством гравитационих сила и притиска, језгро је почело да се загрева до усијања, потискујући притиском који се стварао гушће делове „блата“ на површину воде, образујући копно.

На тај начин, у унутрашњости наше планете настала је велика количина шупљина које су се испуњавале истом том водом. За време Потопа управо је та вода прекрила целокупну површину Земље, уништивши сву флору и фауну на њеној површини.

„И рече Бог: Нека буде свод посред воде, да раставља воду од воде. [И би тако.] И створи Бог свод, и растави воду под сводом од воде над сводом. И би тако. А свод назва Бог небо. [И виде Бог да је добро.] И би вече и би јутро, дан други.

Потом рече Бог: Нека се сабере вода што је под небом на једно место, и нека се покаже суво. И би тако. [И сабра се вода под небом на своја места, и показа се суво.] И суво назва Бог земља, а зборишта водена назва мора. И виде Бог да је добро.

Опет рече Бог: Нека пусти земља из себе траву, биље што носи семе [по својој врсти и подобију], и дрво родно које рађа род по својој врсти, у којем ће бити семе његово на земљи. И би тако.

И пусти земља из себе траву, биље што носи семе по својој врсти [и подобију], и дрво [родно] које рађа род, у којем је семе његово по његовој врсти [на земљи]. И виде Бог да је добро. И би вече и би јутро, дан трећи.“ (1. Мојсијева 1:6–13)

Вода се налазила испод атмосфере (океан) и изнад атмосфере (изван Карманове линије, на висини већој од сто километара), стварајући ефекат стаклене баште.

Због тога је на читавој планети температура била уједначена, уз незнатна одступања на половима и планинским врховима. Разлика је износила $\pm 15(?)$ степени. Велика влажност земљишта и ваздуха стварала је идеалне услове за целокупни створени биљни свет.

Ћилибар је окамењена смола дрвећа. У ћилибару се, осим ситних инсеката, налазе и мехурићи гаса. То је атмосфера из тих времена. Према свом саставу, атмосфера је садржала од 25% до 40% кисеоника.

И није ни чудо што је у таквим условима стаклене баште вегетација била веома бујна, као што је данас у екваторијалном појасу.

И још нешто: када је Бог створио животиње, оне у почетку нису биле месождери. Све су се храниле биљкама, и лавови и диносауруси (змајеви). Сву ту вегетацију било је неопходно обнављати.

„И рече Бог: Нека буду видела на своду небеском [да обасјавају земљу] и да деле дан и ноћ, да буду знаци временима, данима и годинама; и нека светле на своду небеском, да обасјавају земљу. И би тако.

И створи Бог два видела велика: видело веће да управља даном, и видело мање да управља ноћу, и звезде. И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу, и да управљају даном и ноћу, и да деле светлост од таме. И виде Бог да је добро. И би вече и би јутро, дан четврти.

Потом рече Бог: Нека врве по води жива бића, и птице нека лете изнад земље под сводом небеским. [И би тако.]

И створи Бог велике рибе и сва жива бића што се мичу, која проврвеше по води по својим врстама, и све птице крилате по својим врстама. И виде Бог да је добро.

И благослови их Бог говорећи: Рађајте се и множите се, и напуните воду по морима, и птице нека се множе на земљи. И би вече и би јутро, дан пети.

Потом рече Бог: Нека земља пусти из себе жива бића по врстама њиховим, стоку и ситне животиње и звери земаљске по врстама њиховим. И би тако.

И створи Бог звери земаљске по врстама њиховим, и стоку по врстама њеним, и све ситне животиње на земљи по врстама њиховим. И виде Бог да је добро.

Потом рече Бог: Да начинимо човека по Свом обличју, [и] као што смо Ми, који ће бити господар од риба морских и од птица небеских, [и од звери,] и од стоке и од целе земље и од свих животиња што се мичу по земљи.

И створи Бог човека по обличју Свом, по обличју Божјем створи га; мушко и женско створи их.

И благослови их Бог, и рече им Бог: Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њом, и будите господари од риба морских [и од звери] и од птица небеских [и од све стоке, и од целе земље] и од свих животиња што се мичу по земљи.

И још рече Бог: Ево, дао сам вам све биље што носи семе по свој земљи, и сва дрвета родна која носе семе; то ће вам бити за храну.

А свим зверима земаљским и свим птицама небеским и свему што се миче по земљи, у чему има душа жива, дао сам сву зелену траву за храну. И би тако.

Тада погледа Бог све што је створио, и гле, добро беше веома. И би вече и би јутро, дан шести.“ (1. Мојсијева 1:14–31)

Задивљујућа чињеница: када је Бог стварао животиње — Он је говорио (давао упутства како да се то учини), а када је стварао човека, нигде у Светом писму није написано да је говорио. Био је заузет стварањем Свог одраза.

Бог је Својим рукама обликовао Своје обличје и подобије. „Као Уметник, онако како је видео Себе, тако је и обликовао.“

Сваки човек рођен на Земљи представља Његово јединствено, непоновљиво дело. (Псалам 138:13)

„... и сваку биљку пољску докле је још не беше на земљи, и сваку травку пољску докле још не ницаше; јер Господ Бог још не пусти дажда на земљу, нити беше човека да ради земљу; али се подизаше пара са земље и натапаше сву земљу.“ (1. Мојсијева 2:5–6)

Још једна чињеница коју Библија описује о почетку стварања:

„... али се подизаше пара са земље и натапаше сву земљу.“

Реч која је преведена као „пара“ означава густу, непрозирну водену маглу која се појављивала пре изласка Сунца. Све што се налазило на површини Земље било је прекривено влагом.

Због воде која се налазила изнад атмосфере, на Земљи се стварао ефекат стаклене баште, услед чега није било наглих температурних промена, а самим тим ни смене годишњих доба — лета и зиме.

Атмосфера је била равномерно загрејана, вишак воде се због ефекта стаклене баште није сакупљао у облаке, што значи да није било кише. Влаге у земљишту и атмосфери било је у изобиљу, довољно за бујан развој свих врста биљака.

Смена годишњих доба појавила се после Потопа.

„... од сада докле буде земље, неће нестајати сетве ни жетве, студени ни врућине, лета ни зиме, дана ни ноћи.“ (1. Мојсијева 8:22)

На острву Гренланд, које је данас прекривено вишеметарским слојем леда и снега, на деловима земљишта ослобођеним од леда проналазе се окамењени пањеви црвеног дрвета.

То говори о томе да је клима на читавој Земљи била блага, попут касног пролећа. На Земљи није било смене годишњих доба, није било пустиња, ни пешчаних ни ледених, а ниво океана био је знатно нижи.

У овом тренутку живимо на рушевинама некада прекрасног Божјег створења — планете Земље.

Услови су били толико добри да је пре Потопа човек живео више од девет стотина година.

Животиње се нису делиле на месождере и биљоједи: све су биле биљоједи. То је био Рај.

Земља је могла да се обрађује током целе године. Сва та зелена маса, која је бујно расла, захтевала је обнављање, па су се зато сви хранили биљкама.

Нико није умирао пре човековог пада у грех, а Бог није ни предвидео смрт за човека. За нас смрт није природан процес.

Велике животиње јеле су крупне биљке, а мање животиње — мање биљке.

Огромни зуби диносауруса били су намењени жвакању дрвета. Да ли сте видели какве зубе имају машине за уситњавање дрвета у фабрици папира?

Медвед панда има снажне вилице, очњаке и зубе, исте као и његови сродници — друге врсте медведа. Али он се храни искључиво биљкама — бамбусом.

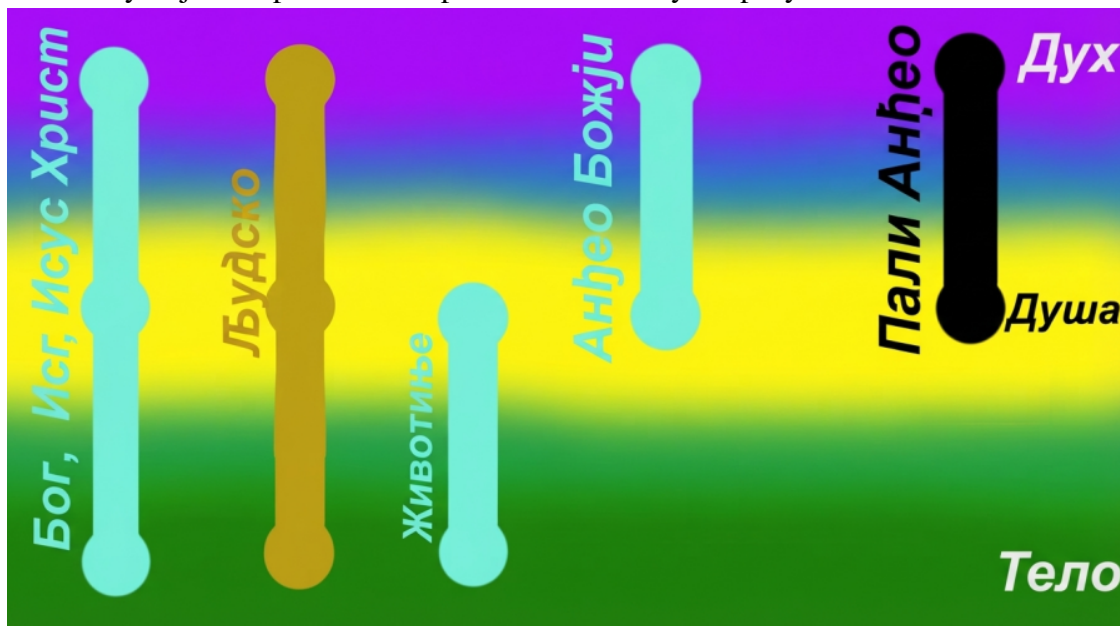
Поглавље 2

Први људи на Земљи

У Библији Бог говори о томе да је најпре створио звезду, Сунце, затим планету „из воде и водом“, погодну за живот, омогућио појаву копна, створио на њему биљке, животиње, рибе и птице. И на самом крају Свог стварања створио је човека по Свом обличју и подобију.

Човек је по спољашњем изгледу сличан неким животињама, али човек не припада ниједној класи нити врсти животиња. Човек је биће одвојено од целокупног осталог животињског света.

Ниједна животиња никада није подигла жртвеник нити саградила грађевину ради поклоњења некоме или нечему. То говори о човековој потреби за духовном сфером. У животињском свету ниједна врста нити породица нема такву потребу.

Библија нам открива да човек није само физичко и душевно биће, већ и духовно. Ми можемо да делујемо у духовном свету.

Треће поглавље књиге Постања описује догађаје који се не могу објаснити научним терминима. Разговор са Богом, два дрвета која се по спољашњем изгледу нису разликовала једно од другог, али је једно доносило проклетство, а друго давало вечни живот.

Ниједно од та два дрвета није било отровно, нити су њихови плодови тровали организам. Међу њима је постојала духовна разлика.

Ниједна животиња није била створена по обличју и подобију Створитеља нашег света. Човек се разликује од свих животиња, риба и птица по томе што ми, људи, осим тела и психе, имамо и дух, који животиње немају.

Свет у којем живимо, уопштено посматрано, дели се на три основне целине које међусобно делују једна на другу.

Духовни свет — према библијској теорији, „почетак свега“; душевни свет — сопствено доживљавање и процењивање себе као личности и комуникација са другим личностима; физички свет — који упознајемо и са којим ступамо у интеракцију посредством својих чула (вида, мириса, слуха, укуса и додира).

Покушаћу да укратко, колико је то могуће, опишем ова међусобна деловања.

Човек, као и његов Бог-Створитељ, делује у све три целине нашег света (духовне личности у телу). Богу, као Узроку свих и свега, лакше је да управља свиме из духовног света. Ми, људи, преко Адама смо лишени такве привилегије, па зато живимо на Земљи лишени славе и силе Божје.

Анђели, према библијском схватању, делују само у духовној и душевној целини (духовне личности без тела).

Постоје анђели верни Богу, али постоје и анђели који су се побунили против Божје владавине (демони), који ипак без Божје воље не могу ништа да предузму.

Животиње, птице и гмизавци делују у физичкој и душевној целини.

Управо зато ми животиње видимо и понекад их разумемо, док анђеле не видимо и никако не можемо да их опажамо својим чулима, већ само кроз снове, и то не по сопственој жељи.

Биљке имају само тело у физичком свету.

Ева је разговарала са змијом. Пре пада у грех људи су разговарали са животињама и чули њихове одговоре. Јер још нису били лишени „славе Божје“ (Римљанима 3:23).

После греха у Едемском врту човек је престао да разуме животиње. Човеков дух је умро за заједништво са Богом.

Човек је добровољно предао власт над собом ономе који је стајао иза Змије — палом анђелу, Луциферу.

На Земљи не постоји стање без власти: или си роб греха и сам ћеш одговарати за своје преступе, или си слуга Божји кроз Исуса Христа, за вечни живот с Њим.

„... јер сви сагрешише и изгубили су славу Божју.“ (Римљанима 3:23)

„Доиста нема човека праведног на земљи који твори добро и не греши.“ (Проповедник 7:20)

„Јер је плата за грех смрт, а дар Божји је живот вечни у Христу Исусу, Господу нашем.“ (Римљанима 6:23)

„Ко има Сина Божјег, има живот; ко нема Сина Божјег, нема живот.“ (1. Јованова 5:12)

Поглавље 3

Вера у Бога

Вера у Бога се сама по себи не јавља ни код кога. Уосталом, исто је и код животиња. Ниједна животиња у мору, на копну или на небу никада није градила место за поклоњење Богу. Пророку Исаји Бог говори: „Потражише ме који не питаху за ме; нађоше ме који ме не тражаху“ (Исаја 65:1).

Зашто ја верујем Библији? Зато што сам увидео да је у Библији написана истина о прошлости, садашњости и будућности.

Сам почетак човекове вере у Бога потиче из Едемског врта. Бог је свакога дана, пре човековог пада у грех, разговарао с њим. Причао је човеку како је створио наш земаљски Дом. Вера Адама и Еве изграђивала се кроз њихов однос са својим Створитељем.

Живећи у Рају, први људи нису разумели шта су „добро и зло“. Све животиње, без изузетка, храниле су се биљкама, а човеку је за храну било одређено семење свих трава, жбунова и дрвећа.

Није било надметања, није било потребе за страхом да ће неко човека појести или убити. Временски услови били су идеални: топла, влажна клима на читавој Земљи. Није било смене годишњих доба. Једном речју — Рај.

После искушења и човековог пада у грех, прво што је човек изгубио било је заједништво са Богом. Сва физичка лишавања која су задесила Адама и Еву нису се могла ни упоредити са тим губитком.

Али Бог је објаснио како се заједништво с Њим може привремено обновити. Једногодишње јагње, без мрље и мане, на жртвенику — као жртва паљеница за опроштење грехова, и пут ка заједништву с Њим привремено је отворен.

Адаму и Еви родила су се деца, којој је отац објашњавао зашто је сваког седмог дана приносио жртве паљенице. Такође им је причао о заједништву које је имао са Богом пре греха.

У четвртном поглављу књиге Постања (Почетак), у последњем стиху, написано је: „... тада се поче призивати име Господње.“

На многим местима у Светом писму говори се о призивању имена Господњег (1. Мојсијева 12:8; 13:4; 21:33; 26:25; 33:20).

Шта то значи?

Приликом приношења жртава од „чистих“ животиња окупљала се цела породица и приносиле су се жртве за све. Певале су се песме у славу Бога, а готово увек то је било праћено и плесом. Такве свечаности редовно су се одржавале све до изласка синова Израилевих из Египта.

Такође, пре Потопа постојале су две лозе које су потицале од Адама и Еве: Ситова лоза — поклоници Бога, и Каинова лоза — безбожници.

Захваљујући Ситовој лози, данас можемо у општим цртама да замислимо како је Бог стварао Небо и Земљу, а такође знамо шта се дешавало са цивилизацијом пре свеопштег Потопа.

Потоп је преживело само осморо људи — Ноје, његова три сина и њихове жене.

Задивљујућа чињеница: Ноје је имао три сина, а на Земљи данас живе три основне људске расе: Африканци, источни народи и европеиди. Разлике су само спољашње, али сви ми заједно чинимо људски род који потиче од једног претка — Адама.

То говори о томе да је пре свеопштег Потопа постојала високоразвијена цивилизација која је изазвала трајне промене у људском геному, стварајући људе толико прекрасне и различите по спољашњем изгледу.

Библија пише: „Ноје роди три сина.“

Као што знамо, ниједан мушкарац на Земљи не може да рађа. Сваки мушкарац за рађање деце има „помоћницу“ — жену. Она рађа децу своме мужу.

Зато, ако у Библији пише да је мушкарац родио сина, то се односи на васпитавање детета у породици. И није важно да ли је дете рођено у породици или је примљено са стране — мушкарац је одговоран за децу у својој породици.

Моја верзија о Ноју је следећа: до своје петстоте године није имао деце. То не значи да Ноје није имао животну сапутницу. То такође говори да је Ноје био веран својој жени током дугих векова, упркос томе што та породица није могла да има сопствену децу.

У Библији читамо да су се Ноју сва три сина појавила у истој години, када је напунио пет стотина година.

По мом мишљењу, то су била усвојена деца.

У Библији читамо да је у Нојево време људско друштво „пило грех као воду“, а деца коју је Ноје примио у своју породицу била су спасавана од судбине за коју су била рођена та генетски измењена новорођенчад.

За Ноја та деца нису била робови нити украс. Према њима се односио као отац који воли своју децу.

Зато је Бог одредио Ноја као „праведног у свом нараштају“, верног својој жени и човека који је прихватио туђу, измењену децу као своју рођену.

Друштво такве високоразвијене цивилизације, у којем се неверство према жени није сматрало грехом, а према вештачки створеним људима поступало се као према робовима и украсима дома, било је Ноју одвратно.

Исус је рекао: „Јер као што је било у време Нојево, тако ће бити и долазак Сина Човечијег.“ (Матеј 24:37)

И наша цивилизација се полако, али сигурно приближава „стандардима“ претпотопног, високоразвијеног грешног друштва, које је због својих грехова било спрано водама Потопа, попут нечистоће у нужнику, упркос научним достигнућима у свим областима науке и научних дисциплина.

Бог је Судија и Законодавац, а такође и Власник Сунчевог система у којем се налази наша планета.

И Њему није свеједно шта ми, као друштво, радимо на Земљи.

После Потопа, сваки од синова изабрао је своју страну света и кренуо у том правцу. Јафет је отишао на исток, од њега потичу сви источни народи. Хам је отишао на југ. Од њега потичу сви народи Африке, као и сви народи који насељавају острва Индијског и Тихог океана. Сим је остао уз Ноја, од њега потичу сви народи Блиског истока, Европе и Индије.

Северну и Јужну Америку касније су населили Јафетови синови, а такође и читава Азија, од Кинеског мора до обала Северног леденог океана, насељена је Јафетовим потомцима.

Код свих народа сачувала се легенда о свеопштем Потопу и ковчегу на којем се спасла једна породица. Такође се преносила и вера у једног Бога. Преносила се с колена на колено, али је временом обрастала филозофским учењима и нагађањима.

Тако у Индији, са њеним огромним бројем становника, долази по један бог на свака три човека (на једну породицу). У Кореји и Јапану обожавају све са чиме се сусрећу у животу.

Али зашто се јеврејска религија разликује од свих осталих?

У књизи Поновљених закона, у четвртном поглављу, Сам Бог даје одговор на питање: зашто су управо Јевреји и јудејска религија изнад свих осталих веровања и филозофија.

„Јер запитај сада за стара времена, која су била пре тебе, од онога дана кад створи Бог човека на земљи, и од једнога краја неба до другог, је ли кад било овако велико дело, или се чуло што такво?

Је ли кад чуо који народ глас Бога који говори усред огња, као што си ти чуо и остао жив?

Или је који бог покушао да дође и узме себи народ из другог народа искушењима, знацима и чудесима, ратом, руком крепком и мишицом подигнутом и страхотама великим, као што је све то учинио за вас Господ Бог ваш у Мисиру на ваше очи?

Теби је то показано да познаш да је Господ Бог, и да нема другог осим Њега.

С неба ти је дао да чујеш глас Његов да би те научио, и на земљи ти је показао велики огањ Свој, и чуо си речи Његове усред огња.

И зато што је љубио оце твоје, изабрао је семе њихово после њих, и извео те Сам великом силом Својом из Мисира.“ (5. Мојсијева 4:32–37)

У књизи Постања, после описа свеопштег Потопа и његових последица, следи и опис живота Аврама и његове породице.

Бог склапа завет са Аврамом, обећавајући да ће се вековима бринути о његовим потомцима, бирајући за Своју својину будући народ који ће потећи од Саре и Аврама, мењајући им имена у „Авраам и Сара“.

Отац мноштва и мајка великог народа.

Приликом изласка Израиљаца из Египта, на гори Хорив, која се назива и Синај, Бог је лично сишао на гору пред очима милион и по људи који су дошли до ње.

Да би организовао и установио основе познавања Бога и поклоњења Богу.

Ниједно божанство других народа никада није учинило нешто слично. Све се сводило на филозофска учења.

А у одређено време послао је Свога Сина у људском телу, да принесе жртву за Адамов грех, како би нам даровао не привремено заједништво с Њим, већ вечно искупљење и вратио нам оно рајско заједништво с Њим које је Адам имао пре греха.

И обратите пажњу: Бог, од самог стварања света па све до наших дана, све чини на Своју иницијативу.

Нико без Њега не може веровати у Њега.

„Тако, дакле, вера бива од слушања, а слушање речју Божјом.“ (Римљанима 10:17)

Твоја реакција на Његову Реч одређује даље Божје поступање.

„Али иде час, и већ је настао, када ће се прави богомољци молити Оцу духом и истином, јер Отац хоће такве богомољце. Бог је Дух; и који Му се моле, духом и истином треба да се моле.“ (Јован 4:23–24)

„... оне које си Ми дао сачувах, и нико од њих не погибе осим сина погibli, да се испуни Писмо.“ (Јован 17:12)

Бог, видећи нашу реакцију на Своју Реч, доводи нас Исусу да бисмо прихватили Његову жртву и благодат.

Али када се то дешава и на који начин, ми то чак и не примећујемо нити видимо.

Међутим, вера се у нама рађа само захваљујући Речи Божјој коју смо чули.

Реч Божја је попут семена које, када падне у нашу душу, настоји да проклија.

Ако је земљиште добро (срце), семе расте и пушта корење.

Ако је земљиште утабано као пут (окорело срце), семе бива одбачено, а Бог чека следећу „сетву“.

У тринаестом поглављу Јеванђеља по Матеју Исус објашњава овај принцип.

„А вера је основ свега чему се надамо, потврда ствари невидљивих.“ (Јеврејима 11:1)

Када је твој ум заокупљен Речју Божјом, онда, сходно томе, очекујеш и Божје деловање у свом животу.

То и јесте вера која долази од Бога, по Његовој Речи.

Поглавље 4

Бог говори свима на исти начин

Бог је Створитељ свега што видимо и што нас окружује (1. Мојсијева 1:1). Он је Створитељ анђела, људи, животиња и свих биљака на Земљи, као и планета, звезда, сазвежђа и читаве Васељене.

Будући да је Бог над боговима, Господар над господарима, Владар над владарима, и да под Својом управом има све што се назива областима и територијама (у васељенским размерама), било је неопходно да СВЕ ограничи законима. Ми их називамо физичким законима. Такође постоје и закони духовног света (али сада није реч о томе).

Читава Васељена живи, креће се и постоји по тим законима. У супротном, ништа не би могло да постоји нити да међусобно делује.

Дакле, будући да је Законодавац, Он и Сам мора да поштује Своје законе, односно да буде одговоран, поштен, искрен и отворен према Свом створењу.

„Јер рекох: Довека је утврђена милост; на небесима си утврдио истину Своју.“

„Јер што се може дознати за Бога, познато је њима, јер им је Бог јавио. Јер што се на Њему не може видети, од постања света могло се познати и видети на створењима, и Његова вечна сила и Божанство, да немају изговора.“ (Псалам 88:3; Римљанима 1:19–20)

И судећи по Божјим делима у прошлости, Он није само Одговоран и Искрен, већ је и Пун љубави и Милостив, што је од великог значаја за целокупну заједницу и друштво анђела и људи. Тиме свима показује пример који треба следити.

„... узмите јарам Мој на себе, и научите се од Мене; јер сам Ја кротак и смеран у срцу, и наћи ћете покој душама својим.“ (Матеј 11:29)

„А један дан дођоше синови Божји да стану пред Господом, а међу њих дође и сотона.“ (Јов 1:6; 2:1)

Противник Бога, који се побунио против Њега, има приступ Божјем савету и утиче на судбине људи.

Ево још једног места у Светом писму које показује да је Бог поштен и отворен према свима, чак и према Својим непријатељима:

„А он рече: Зато чујте реч Господњу: видех Господа где седи на престолу Свом, а сва војска небеска стајаше Му с десне и с леве стране.

И рече Господ: Ко ће преварити Ахава, цара Израилјевог, да отиде и погине код Рамота Галадског? И један говораше овако, а други онако.

Тада изиђе један дух и стаде пред Господа и рече: Ја ћу га преварити.

А Господ му рече: Како?

А он рече: Изићи ћу и бићу лажљив дух у устима свих пророка његових.

А Господ му рече: Преварићеш га и успећеш; иди и учини тако.

Зато сада, ето, Господ је метнуо лажљив дух у уста тих твојих пророка, а Господ је изрекао зло по тебе.“ (2. Дневника 18:18–22)

Анђели који служе Господу неће лагати нити се претварати. Дух лажи је анђеосатанинског царства.

То значи да је Ахав бирао пророке који су говорили оно што је пријало његовим ушима. Обмањивао је самога себе, а његови путеви одвели су га у смрт.

„С милостивим поступаш милостиво, с човеком искреним искрено, с чистим чисто, а с лукавим по лукавству његовом...“ (Псалам 17:26–27)

Ево још једног места у Светом писму из којег се види да Свевишњи Бог у Својим плановима узима у обзир и мишљење противника:

„А Господ рече: Симоне! Симоне! Ево вас иште сотона да би вас чинио као пшеницу. А Ја се молих за тебе да твоја вера не престане; и ти кадгод обративши се утврди браћу своју.“ (Лука 22:31–32)

И из Светог писма знамо шта после суда очекује онога ко се противи Богу и упорно остаје у својим безакоњима: „Ад и огњена геена“, припремљени за ђавола и његове анђеле.

„И ухвати аждају, стару змију, која је ђаво и сотона, и свеза је на хиљаду година, и баци је у бездан, и затвори је, и запечати над њом, да више не прелашћује народе док се не наврши хиљаду година; и потом ваља да буде одрешена на мало времена.“ (Откривење 20:2–3)

Како Бог говори, посебно човеку?

1) Библија, 66 књига (39 књига Старог завета и 27 књига Новог завета). Библија се још назива Божја реч или Свето писмо, што она и јесте — записана Реч од Бога (Галатима 3:19; Јеврејима 2:2; 2. Петрова 1:19–21).

2) На окупљању верника који верују у Бога Библије, када говоре о Богу и Његовој Речи (Псалам 88:6; Матеј 18:19; Лука 24:14–16).

„... и предан преко анђела руком посредника.“ (Галатима 3:19)

„Јер ако је реч коју су анђели говорили била тврда, и сваки преступ и непослушност примио праведну плату...“ (Јеврејима 2:2)

„И имамо најпоузданију пророчку реч, и добро чините што пазите на њу, као на видело које светли у тамноме месту, докле дан не осване и даница се не роди у срцима вашим.

И ово знајте најпре да ниједно пророштво Писма не бива по своме казивању.

Јер никад пророштво не би од човечије воље, него научени од Светога Духа говорише свети Божји људи.“ (2. Петрова 1:19–21)

„И небеса ће хвалити чудеса Твоја, Господе, и истину Твоју у сабору светих.“ (Псалам 88:6)

„Још вам кажем заиста: Ако се два од вас сложе на земљи у чему му драго, зашто се узмоле, даће им Отац Мој Који је на небесима.

Јер где су два или три сабрана у име Моје, онде сам Ја међу њима.“ (Матеј 18:19–20)

Поглавље 5

Противник Бога и непријатељ људских душа

Једини разлог због којег те Бог воли, мој драги читаоче, јесте то што си створен по Његовом обличју и подобију. То је уједно и разлог због којег противник Бога — ђаво — мрзи тебе и твој живот.

Противник те мрзи зато што си створен по обличју и подобију Свевишњег, и када те види, ти га подсећаш на Бога.

Никада не потцењуј Божјег противника, он је у сваком погледу јачи од тебе. Једино што можеш да му супротставиш јесте да у молитви завапиш Исусу Христу за помоћ. Исус ће, на твоју молбу за помоћ, послати заштиту и помоћ. И никако другачије.

Дакле, ко је он — противник? Његово име је Син Зоре, или Син Свитања. О њему се говори у књигама пророка Језекиља и Исаије.

„... Овако вели Господ Господ: Ти си печат савршенства, пун мудрости и савршен у лепоти.

Био си у Едему, врту Божјем; покривало те је свако драго камење: рубин, топаз и дијамант, хризолит, оникс, јаспис, сафир, карбункул и смарагд, и злато. Све што је било вешто усађено у твоја лежишта и нанизано на тебе било је припремљено онога дана када си створен.

Ти си био помазани херувим заклањач, и Ја сам те поставио за то; био си на светој гори Божјој, ходао си посред огњеног камења.

Савршен си био на путевима својим од дана када си створен, док се у теби не нађе безакоње.

Од мноштва твоје трговине испунила се твоја унутрашњост неправдом, и ти сагреши; зато те збацих као нечистог с горе Божје и протерах те, херувиме заклањачу, испосред огњеног камења.

Срце ти се узохоли због лепоте твоје, и због таштине своје уништио си мудрост своју; зато ћу те бацити на земљу, пред царевима ћу те изложити срамоти.

Мноштвом својих безакоња, неправедном трговином својом, оскрнавио си своја светишта; зато ћу извести огањ из твоје средине, који ће те прождрети, и претворићу те у пепео на земљи пред очима свих који те гледају.

Сви који су те познавали међу народима запрепастиће се због тебе; постаћеш ужас, и неће те бити довека.“ (Језекиљ 28:12–19)

„Пакао се доле узбурка због тебе, да те дочека при твом доласку; пробуди због тебе мртве силнике, све вође земаљске; подиже са њихових престола све цареve незнабожачке.

Сви ће они проговорити и рећи ти: Зар си и ти постао немоћан као ми? Зар си и ти постао сличан нама?

У пакао је бачена гордост твоја, са свом буком твојом; под тобом се простиру црви, и црви су ти покривач.

Како паде с неба, звездо Данице, сине Зоре! Како се разби о земљу, ти који си газио народе!

А говорио си у срцу своме: Уздићи ћу се на небо, изнад звезда Божјих подићи ћу престо свој, и сешћу на гори зборној, на крајњем северу.

Уздићи ћу се изнад висина облачних, изједначићу се са Свевишњим.

Али си оборен у пакао, у дубине преисподње.

Они који те виде загледају се у тебе и размишљају о теби: Зар је то онај човек који је потресао земљу и уздрмавао царства?

Који је васељену претварао у пустињу и рушио њене градове, који своје заробљенике није пуштао кућама?

Сви цареви народа, сви почивају у слави, сваки у својој гробници.

А ти си избачен изван свога гроба као презрена грана, као одећа побијених, мачем прободених, које бацају у камене јаме; ти си као погажен леш.

Нећеш се с њима сјединити у гробу, јер си опустошио своју земљу и побио свој народ; довека се неће помињати потомство злочинаца.“ (Исаија 14:9–20)

Из ових одломака Светог писма видимо ко је он био, шта је учинио и шта је постао.

Био је херувим заклањач и Божји претеча, као што је Јован Крститељ био претеча Исуса.

Ишао је испред Бога и припремао друге анђеле за сусрет са Богом. Када би угледали тог херувима, сви су знали да ће ускоро доћи Господ Бог Свевишњи.

Такође је помагао другим анђелима у усклађеном обављању њихових послова, како би се приликом појављивања Свевишњег све одвијало уредно и складно.

Њему је такође била дата власт да располаже Божјим ресурсима.

Био је попут Јосифа код фараона, који је у своје време управљао читавим Египтом, иако је био фараонов роб.

И ево још једног разлога због којег мрзи Јевреје, избрани народ, и хришћане који су пошли за Христом — зато што ћемо ми заузети његово место у Царству Бога и Јагњета и „ходати посред огњеног камења“.

Не претендујем ја на та „слободна места“ у Божјем Царству, јер је Сам Исус, Син Божји, рекао:

„Тада ће рећи Цар онима што Му стоје с десне стране: Ходите, благословени Оца Мојега; примите Царство које вам је припремљено од постања света.“ (Матеј 25:34)

Зашто је некадашњи Син Зоре постао такав?

У њему се родила мисао: „Да заузмем место Створитеља.“

Сама та мисао представља потпуно безумље (то је исто као избити ослонац на којем стојиш), а он је смишљао план како да то оствари (дворски преврат).

Али Бог не само да даје живот или оживљава — Он Сам јесте Живот.

Гордост и охолост уништиле су мудрост некадашњег херувима, коју му је Бог даровао. Обманом и клеветом повео је за собом део анђела, а на дан побуне био је прогнан, заједно са свим својим следбеницима, у пакао преисподњи (Откривење 12:4).

Исус је умро на крсту Голготе за наше грехе, а после смрти провео је три дана и три ноћи у паклу преисподњем, али не као грешник, већ као Праведник, обасјавајући сваки кутак пакла и објављујући да власт над тим местом припада Њему. И трећег дана васкрсао је из мртвих.

„Врата, узвисите врхове своје, узвисите се, врата вечна, и ући ће Цар славе!

Ко је тај Цар славе? Господ крепак и силан, Господ силан у боју.

Врата, узвисите врхове своје, узвисите се, врата вечна, и ући ће Цар славе!

Ко је тај Цар славе? Господ над војскама, Он је Цар славе.“ (Псалам 23:7–10)

„... јер и Христос једном пострада за грехе наше, Праведник за неправеднике, да нас приведе Богу, усмрћен телом, али оживљен духом, којим и сиђе и проповеда духовима који су били у тамници.“ (1. Петрова 3:18–19)

Исус је једини Који је победио читаво сатанино царство (царство противника), и Он је једини Који може да ти помогне.

Њему припада сва сила и моћ:

„... и вас, који сте били мртви у гресима и у необрезању тела свога, оживео је заједно с Њим, опростивши нам све грехе, избрисавши писану оптужницу која је својим одредбама била

против нас, и уклонио је из наше средине приковавши је на крст; разоружавши поглаварства и власти, јавно их је изложио срамоти, победивши их Собом.“ (Колошанима 2:13–15)

Нико није у стању да реши твоје проблеме. Једини Који може и жели да ти помогне јесте Син Божји, Који је умро на крсту Голготе и васкрсао трећег дана.

Поглавље 6

Судбина — колико тога има у тој речи!

Судбина је нешто што се не може избећи, стицај околности које не зависе од нас. Али да ли је заиста тако? Шта Библија пише о томе? Какво је Божје учешће у нашем животу?

Прво место у Светом писму које ми пада на памет:

„Ако добро узаслушаш глас Господа Бога својега држећи и творећи све заповести Његове, које ти ја данас заповедам, узвисиће те Господ Бог твој више свих народа на земљи.

И доћи ће на тебе сви ови благослови, и стећи ће ти се, ако узаслушаш глас Господа Бога својега.“ (5. Мојсијева 28:1–2)

„И учиниће те Господ главом, а не репом, и бићеш само горе, а нећеш бити доле, ако узаслушаш заповести Господа Бога својега, које ти ја данас заповедам да их држиш и твориш.“ (5. Мојсијева 28:13)

Овде читамо о томе шта је Бог обећао да ће учинити ако испунимо услов, или ако га не испунимо.

Читаво двадесет осмо поглавље књиге Поновљених закона говори о потпуном Божјем утицају на наш живот: није важно да ли верујеш у Њега или не. Непознавање Закона не ослобађа од одговорности.

Многи говоре: „Ми нисмо под Законом, ми смо под благодаћу“, „Закон нам није потребан, ми имамо Христово учење“.

Исус је говорио:

„Исус им одговори и рече: Моја наука није Моја, него Онога Који Ме је послао. Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или Ја Сам од Себе говорим.“ (Јован 7:16–17)

Исус је рекао да је Његово учење засновано на Закону Бога Оца и да Он не говори ништа ново.

Горе наведене изјаве потичу од оних хришћана који не желе да се удубљују у Реч Божју, већ су се наслушали проповедника и учитеља који су говорили оно што је пријало њиховим ушима.

О односу Закона и благодати пишем у поглављу књиге „Закон или благодат“.

Већ сам у шестој деценији живота и, разговарајући са људима, хришћанима и нехришћанима, увидео сам да оно што је написано у двадесет осмом поглављу Поновљених закона делује сто посто у животу сваког човека, као и у раду организација, предузећа и држава.

Правило је исто за све: ако испуњаваш заповести — биће ти добро и бићеш успешан; ако их не испуњаваш — све чега се прихватиш распашће се, нећеш опстати.

То значи да Бог у потпуности учествује у нашим судбинама.

Ево још два места из Светог писма:

„Јер Ја знам мисли које мислим за вас, говори Господ, мисли добре, а не зле, да вам дам будућност и наду.“ (Јеремија 29:11)

„Заметак мој видеше очи Твоје, у књизи је Твојој све то записано, и дани забележени, кад их још није било ниједнога.“ (Псалам 138:16)

Ова два места из Светог писма говоре о томе да Бог одређује оно што треба да нам се догоди.

У „Књизи судбине“ записано је шта треба да учинимо, али да ли ћемо то учинити или не, у потпуности зависи од нас.

„Књигу судбине“ Бог је написао као планове за наш живот, за добра дела, а не за зло, како би наша будућност била испуњена надом у боље сутра. И Бог ће се постарати да се то оствари.

„Јер смо Његово дело, саздани у Христу Исусу за добра дела, која Бог унапред припреми да у њима ходимо.“ (Ефесцима 2:10)

Осим „Књиге судбине“ (Псалам 138:16), постоји и „Књига за спомен“:

„Тада који се боје Господа говорише један другоме, и Господ пази и чу, и написа се књига за спомен пред Њим за оне који се боје Господа и мисле о имену Његовом.

Ти ће Ми бити благо, вели Господ над војскама, у онај дан кад Ја учиним, и бићу им милостив као што је отац милостив своме сину који му служи.

Тада ћете се обратити и видећете разлику између праведника и безбожника, између онога који служи Богу и онога који Му не служи.“ (Малахија 3:16–18)

У „Књигу за спомен“ записује се оно што чинимо, наши поступци и наши мотиви.

Постоји још и „Књига живота“:

„И ко се не нађе записан у Књизи живота, бачен би у језеро огњено.“ (Откривење 20:15)

У „Књигу живота“ уписана су само имена оних који ће ући у Вечни живот.

Ко ће ући у вечни живот, зависи од одлуке Исуса Христа. Бог Отац предао је сав суд Своме Сину.

Сви који одбацују Сина Божјег остају без спасења. Нема већег греха од одбацивања Спаситеља.

Управо из љубави према теби Исус је умирао на крсту Голготе, да би нас спасао од огњеног језера, и не само од њега.

На голготском крсту Исус није умирао само за наше грехе, већ и за последице грехова које смо починили. Он је на Себе узео наша проклетства, тугу, невоље и неуспехе.

И сада није важно какав је био твој живот пре сусрета са Христом — да ли је био испуњен разочарањима и несрећама или си једноставно био „културан грешник“.

Не треба најпре да постанеш праведан, па тек онда да дођеш Богу: без Њега то нећеш моћи да учиниш.

Дођи онакав какав јеси и живи заједно с Њим, а Он ће од тебе постепено стварати праведника.

Управо у томе се састоји благодат: док живиш са Христом и упознајеш Њега и Његову Реч, почињеш да се мењаш. И што Му се више приближаваш, што Га више упознајеш, то Он више може кроз тебе да чини дела праведности.

То и јесте благодат — када не чиниш ти, већ Он делује кроз тебе.

Дакле, Бог је за нас одредио добро, али да ли ћеш чинити добро или не, зависи лично од тебе. Од тога зависи каква ће бити твоја будућност — и овде на Земљи и у Вечности.

Многи ће поставити питање: а шта је са злом које се дешава независно од наше воље — ратовима, болестима, убиствима у свакодневном животу, несрећним случајевима?

Ево одговора из Библије:

„Сине човечји! Ако би која земља згрешила против Мене, изневеривши Ме, и Ја пружио руку Своју на њу, и укинуо јој потпору у хлебу, и пустио на њу глад, и истребљивао у њој људе и стоку, и кад би у њој била ова три човека: Ноје, Данило и Јов, они би праведношћу својом спасли само своје душе, говори Господ Господ.“ (Језекиљ 14:13–14)

Бог никада неће оставити оне који су Му верни и одани.

Ово не пишем зато што сам негде о томе читао или зато што ми је неко нешто испричао. Ово је мој живот заједно с Њим, потврђен искуствима оних који су писали Библију, проживљавајући у свом животу исто то, заједно с Њим.

Закључак: оно што сада чиниш гради твој будући живот или га руши.

„Радуј се, младићу, за младости своје, и нека те весели срце твоје док си млад, и ходи куда те срце твоје води и куда очи твоје гледају; али знај да ће те за све то Бог извести на суд.“ (Проповедник 11:9)

Поглавље 7

Мастило вечности

Године 1996. у граду Кривом Рогу (Украјина) одржана је хришћанска конференција на којој је Крејг Ф. Питс (Craig F. Pitts) проповедао о Христу и испричао о виђењу које му је Бог својевремено дао, а које је записао у облику песме.

Једном, уморан, задремах тихо, И анђела угледах у сну. У Господњој књизи писао је предано, Сав удубљен у дужност своју.

Тако је марљиво исписивао слова, Да нехотице погледах шта ради. Ал' пажњу ми не привуче његова рука, Већ натпис на бочици што стајаше крај њега:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.